

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.838 van 30 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2009 waarbij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam op 14 december 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 december 2006 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 17 april 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Op 21 mei 2007 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

1.5. Op 17 januari 2009 werd ter gelegenheid van een routinecontrole bij een verkeersinbreuk vastgesteld dat verzoeker geen verblijfsdocumenten bezat.

1.6. Op 18 januari 2009 trof de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op omdat naar haar oordeel de verzoeker het vereiste belang ontbeert. Verwerende partij preciseert dat een eventuele schorsing/nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker. Volgens verweerder heeft verzoeker derhalve geen belang bij zijn beroep.

2.2. De Raad merkt op dat de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) verwees naar artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) (zie punt 1.2.). Het voorwerp van huidig beroep betreft een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke en juridische grondslag van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is verschillend van het in punt 1.2. vermelde bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat verzoeker eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, staat verder niet in de weg dat zijn rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat hij op grond hiervan een aanvraag om verblijfsmachtiging indient. Het opnieuw getroffen bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat deze aanvraag behandeld werd, kan bekleed zijn met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht, waar verzoeker wel degelijk een belang aan ontleent.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt dan ook verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument”

3.2. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 39/70 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de “*principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding*” en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

3.3. Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom geen gevolg gegeven werd aan de aanvraag om machtiging tot verblijf die volgens verzoeker op 21 mei 2007 werd ingediend. Verzoeker stelt dat, alvorens over te gaan tot het nemen en uitvoeren van de bestreden beslissing, het verweerder toebehoorde gevolg te geven aan de door hem regelmatig ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, “*in het bijzonder in de mate dat verzoekende partij een mogelijke schending aanvoerde van artikel 3 ECMR.*”

Vervolgens haalt verzoeker aan wat hij zou uiteengezet hebben in zijn verzoekschrift van 21 mei 2007, waarin hij ingaat op het risico bij terugkeer naar zijn herkomstland. Verzoeker betoogt dat verweerder minstens een uitleg diende te verschaffen over de reden waarom in casu en concreet de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM diende verworpen te worden. Verzoeker voegt eraan toe *“dat hierbij tevens rekening dient te worden gehouden dat verzoeker zijn asielaanvraag heeft ingediend voor dat de subsidiaire bescherming werd ingevoerd en dat de asielaanvraag derhalve enkel aan de Conventie van Genève werd getoetst.”* Ten slotte stelt verzoeker nog dat de bestreden beslissing hem tot een burgerlijke dood veroordeelt door het verbod in België en de andere Schengenlidstaten te verblijven, vermits hij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat aan een repatriëring naar de Russische Federatie waar zijn leven in gevaar is.

3.4. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, de *“principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding”* en van artikel 8 van het EVRM worden aangevoerd. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen en beginselen schendt, zodat hierin onmogelijk een ontvankelijk middel kan worden gelezen.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en is gebaseerd op het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig reisdocument. De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet betwist.

3.7. Verzoeker stelt dat er een aanvraag om machtiging tot verblijf hangende is waarbij een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, en dat hem bijgevolg geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd zolang deze aanvraag niet werd onderzocht. Er bevindt zich geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het administratief dossier dat neergelegd werd. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen toegeeft dat verzoeker op 21 mei 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend en opmerkt dat deze procedure nog niet werd afgerond. Verweerder betwist niet dat verzoekers voormelde aanvraag van 21 mei 2007 inhoudelijk overeenstemt met wat verzoeker citeert in zijn verzoekschrift.

3.8. Er dient te worden opgemerkt dat het eventuele indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

3.9. Uit wat hierboven werd gesteld, vloeit voort dat de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel niet moet betrekken bij de motivering van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, tenzij de verzoekende partij aantoont dat ze dwingende bepalingen van internationaal recht heeft ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, die verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel kan worden gegeven. Blijkens de aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals deze door verzoeker wordt geciteerd, werd het volgende aangevoerd:

“Que depuis le début du 2ième conflit Russo-tchéchène la situation a considérablement évolué et s’est à la fois étendue et aggravée, quoique de manière plus insidieuse;

L’Ingouchie et le Daguestan sont devenus le terrain privilégié d’attentats imputés aux rebelles tchéchènes, et un des points de chutes des rebelles et leader tchéchènes pour lesquels la Tchétchénie est devenue trop dangereuse. Le conflit est devenu extrêmement mobile, tant du côté fédéral et des Kadyrovtsy que du côté des rebelles.

Dans la mesure où il est supposé et d’ailleurs vraisemblable que les actions des rebelles hors de Tchétchénie ne peut se matérialiser que moyennant des aides locales, des actions de ratissages sont menées dans ces républiques voisines, afin de tenter de débusquer ses « aides » et de casser définitivement la rébellion.

III - Impossibilité de retour pour des raisons indépendantes de la volonté des demandeurs:

Indépendamment de la demande d’asile déposée par les requérants, il est un fait qu’il existe un contexte général d’insécurité et de guerre civile en Tchétchénie et dans les républiques voisines, depuis le début de la première guerre en décembre 1994.

C’est dans ce contexte général que s’inscrivent les événements décrits par eux.

Si les derniers événements survenus, furent le motif de fuite immédiat des requérants, une accumulation d’incidents mettant en danger leur vie depuis des années les ont finalement poussés à fuir..

Cet incident fut en effet que le détonateur d’une situation devenue de plus en plus intolérable au fil des années, et encore postérieurement au départ du requérant.

(...)

Le conflit armé et le contexte d’insécurité généralisée en Tchétchénie sont actuellement bien documentés. A tout le moins les informations ont-elles fini par arriver, parfois avec beaucoup de retard. C’est de manière générale un conflit qui n’a pas été médiatisé. C’est et cela demeure un conflit « oublié »

Les informations concernant l’Ingouchie et le Daguestan sont malheureusement plus rares, comme c’était le cas au début de la 2e guerre de Tchétchénie. C’est là un conflit « ignoré ».

Le déplacement du conflit vers les républiques voisines « est guère médiatisé.

La traque aux terroristes, — alimentée par l’assassinat du Président Khadirov le 09.05.2004, l’incursion de rebelles en Ingouchie en juin 2004 et la prise d’otages sanglante du 1er septembre 2004 à Beslan en Ossétie du Nord, — devient et reste le prétexte à toutes les exactions, toutes les persécutions, auxquelles toute personne d’origine ethnique tchéchène est, en tant que telle, exposée.

Il n’est actuellement plus permis de le mettre en doute au regard du nombre d’informations concordantes qui se sont accumulées depuis 1999 et qui sont connues et parvenues en Europe en dépit des difficultés à recueillir ces informations et que celles-ci, en raison de ces difficultés ne sont pas exhaustives.

Les limites d’une pseudo-indépendance des Républiques caucasiennes voisines, - Ingouchie et Daguestan-, Ossétie, Baïkarino-Balkarie, à l’égard d’une Fédération de Russie de plus en plus centralisatrice sous l’égide de Poutine, ont actuellement atteint l’évidence, qui ne peut plus être niée et dont il y a également lieu de tenir compte dans l’appréciation de la requête formulée par cette famille.

Que ce soit par crainte de Moscou, par intérêt ou en raison de motifs liés aux luttes ancestrales au sein du Caucase, l’Ingouchie avait déjà pris la décision de fermer tous les camps de réfugiés tchéchènes, le Daguestan celui de sous couvert des sanctions pénales attachées aux « actes terroristes » de poursuivre les tchéchènes qui pourraient être soupçonnés ou trouvés coupables de tels actes.

Il est indéniable qu’au regard des déclarations de Poutine au lendemain de l’attentat de Beslan, aucune république caucasienne ne sera encore en mesure d’offrir à un tchéchène un séjour sûr, même si celui en était désireuse. Plus récemment encore, et à titre exemplatif du défaut de transparence des autorités russes, des grèves ont éclaté à Beslan et en Ossétie du Nord courant du mois de janvier 2005 afin que la vérité apparaisse, la population mettant également en doute la nature exacte de l’intervention des forces russes et ayant nettement l’impression

d'être bernée, En janvier 2005, les forces russes sont également intervenues de manière musclée au Daguestan, dans le but avoué de débusquer des terroristes, li n'y aura pas de procès équitable ou non eu égard à la violence de l'attaque. Sans pour autant toutefois que des raisons sérieuses de culpabilité aient été avancées.

Il n'y a en ce domaine aucune transparence sous couvert de la raison d'état, Et les quelques tentatives d'Etat tiers en vue d'obtenir du Président Poutine une quelconque explication lors de la catastrophe de Beslan, ont fait l'objet d'une fin de non recevoir claire et nette de la part du Président Poutine, lequel n'a pas apprécié cette ingérence dans une affaire strictement intérieure.

La récente élimination d'Aslan Maskhadov, dévoilée ce 08 mars 2005, - dont on peut s'interroger sur sa réelle nécessité-, est vue par la majorité des observateurs internationaux comme étant la disparition du seul interlocuteur modéré avec lequel une paix pouvait être encore négociée. En pratique, c'est en tous cas un regain de violence qui peut être raisonnablement être attendu.

Un renvoi vers la Fédération de Russie, que ce soit vers le territoire ingouche ou vers une autre partie du territoire de la Fédération, constituerait un traitement inhumain et dégradant."

3.10. Uit de geciteerde passage blijkt dat verzoeker de algemene onveiligheidssituatie in Tsjetsjenië en in zijn buurrepublieken aanhaalt als buitengewone omstandigheid ter rechtvaardiging van het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België en de gedwongen terugkeer naar de Russische federatie bestempelt als een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verweerder in zijn nota op een gemotiveerde wijze de schending van artikel 3 van het EVRM weerlegt, doch deze motivering kan niet in de bestreden beslissing gelezen worden. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder in de bestreden beslissing minstens een uitleg diende te verschaffen over de reden waarom in casu en concreet de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM diende verworpen te worden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden de overige op ontvankelijke wijze opgeworpen geschonden bepalingen niet besproken aangezien de eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.11. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2009 waarbij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.